

Ikmpal

Ένα παιδί ενάντια στην παιδική εργασία

Άννα Θαλασσινού, Γ2

1. α) Να σκιαγραφήσεις την προσωπικότητα του μικρού ήρωα Ικμπάλ Μασί, έτσι όπως την γνώρισες μέσα από τις σελίδες του βιβλίου σου. Πόσο εύκολο πιστεύεις ότι είναι ένα μικρό παιδί να υψώσει το ανάστημά του απέναντι σε ένα οργανωμένο κύκλωμα; Τι ήταν αυτό που έδωσε δύναμη στον Ικμπάλ;

Ο Ικμπάλ Μασί ήταν ένα παιδί στο Πακιστάν το οποίο σε ηλικία τεσσάρων ετών πουλήθηκε από τους γονείς του για την εξόφληση του χρέους τους. Για 6 χρόνια δούλευε αλυσοδεμένος σε ένα εργοστάσιο χαλιών. Ο Ικμπάλ κατάφερε να δραπετεύσει δυο φορές. Την πρώτη κατέφυγε στην αστυνομία, από την οποία δεν βοηθήθηκε καθώς δωροκήθηκαν οι αρμόδιοι από τον έμπορο. Τη δεύτερη φορά απευθύνθηκε στο Απελευθερωτικό Μέτωπο του Πακιστάν για την Εκμετάλλευση της Παιδικής Εργασίας. Ο Ικμπάλ από τότε υποστήριξε και βοήθησε πολλά παιδιά που ζούσαν υπό παρόμοιες συνθήκες με εκείνον και έδωσε ομιλίες σε αρκετά μέρη του κόσμου. Κατά τη γνώμη μου ο Ικμπάλ ήταν πολύ γενναίο παιδί και επαναστάτησε για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων του. Θεωρώ πως αυτό το παιδί είναι παράδειγμα προς μίμηση για όλα τα παιδιά που έχουν υποστεί παιδική εκμετάλλευση. Εκτός, όμως, από αυτό όλοι πρέπει να αναλογιστούμε την κατάσταση και να αντιδράσουμε στην τόσο συχνή εμφάνιση του φαινομένου αυτού. Για εμένα, ο Ικμπάλ είναι μια πολύ δυνατή προσωπικότητα και αυτό αποδεικνύεται μέσα από τις πράξεις του. Υποχωρεί και μπαίνει στον "τάφο" για αρκετές μέρες, βγαίνει σε εξαθλιωμένη κατάσταση αλλά δεν σταματάει εκεί. Έχει έναν στόχο και θα τον πετύχει: την ελευθερία! Ο Ικμπάλ, καθ'όλη τη διάρκεια διαμονής του στο εργοστάσιο, μιλάει στη μικρή Μαρία και της υπόσχεται πως θα έρθει μια μέρα που θα ελευθερωθούν όλοι. Της λέει πως θα πετάξουν χαρταετό μαζί και θα τον βλέπουν να πλανιέται στον ουρανό ελεύθερος χωρίς τίποτα να τον κρατάει δεμένο στη γη.

Ο Ικμπάλ έγινε σύμβολο ενάντια στη παιδική εργασία και ο αγώνας του αγνωρίστηκε παγκοσμίως.

Ένα παιδί σε τόσο μικρή ηλικία είναι σχεδόν ακατόρθωτο να υψώσει το ανάστημά του απέναντι σε ένα οργανωμένο κύκλωμα. Τα παιδάκια τόσο μικρής ηλικίας είναι αδύναμα στο σώμα και καταβεβλημένα ψυχικά καθώς ζουν σε τόσο άθλιες συνθήκες και δεν τους δίνεται η ευκαιρία να ζήσουν όπως κάθε παιδί πρέπει να ζεί, με χαρές, με παιχνίδι και με τη φροντίδα της οικογένειάς του. Ο Ικμπάλ Μασί έχει προφανώς πολύ λιγότερη σωματική δύναμη σε σχέση με το αφεντικό του, τον Χουσεϊν Χάν. Όμως, το παιδί αυτό έχει μέσα του πολύ περισσότερη ψυχική δύναμη η οποία τον ωθεί να εναντιωθεί στο αφεντικό του και στο κατεστημένο και να παλέψει για την ελευθέρωσή του και των συντρόφων του με κάθε δυνατό τρόπο. Έβραζε μέσα του η επιθυμία για την ελευθερία του και την αίσθηση ότι δεν εξαρτάται από κανέναν. Η αλυσίδα που τον κρατούσε δεμένο στο ταπητουργείο δεν αρκούσε για να συγκρατήσει την ψυχική δύναμη του Ικμπάλ. Ήταν άριστος στη δουλειά του, όμως, δεν αποδεχόταν τη δουλειά του. Ο Ικμπάλ έλεγε κρυφά τα βράδια στους φίλους του μια φράση: «Θα το σκάσουμε». Αυτή η φράση φαινόταν απίθανο να υλοποιηθεί κι όμως βαθιά μέσα τους ζούσαν με αυτήν και τους έδινε τη δύναμη να συνεχίσουν....ελπιδοφόρα.

β) Να επιλέξεις μία σκηνή από το βιβλίο που σε συγκίνησε ιδιαίτερα και να την παρουσιάσεις. Να την σχολιάσεις και να γράψεις για ποιο λόγο σε άγγιξε.

Ο Ικμπάλ ήταν όρθιος δίπλα στον αργαλειό του. Πίσω του ήταν το χαλί, εκείνο το καταπληκτικό γαλάζιο χαλί, που όμοιό του δεν είχαμε ξαναδεί, με ένα σχέδιο δύσκολο, γεμάτο λουλούδια. Ήταν τέλειο. Ο Ικμπάλ είχε τελειώσει σχεδόν το ένα τρίτο, είχε δουλέψει καλύτερα και γρηγορότερα από οποιονδήποτε άλλο. Οι ξένοι θα ξετρελαίνονταν με ένα τέτοιο χαλί.

Ο Ικμπάλ ήταν και εκείνος ωχρός αλλά λιγότερο από τον Χουσεϊν Χάν. Πήρε το μαχαίρι που χρησιμοποιούσαμε για να κόβουμε τα περισσεύματα των κόμπων, το σήκωσε πάνω από το κεφάλι του, μας κοίταξε όλους έναν έναν, γύρισε ήρεμα και έκοψε το χαλί από πάνω ως κάτω, ακριβώς στη μέση. Ακούσαμε καθαρά, μέσα στη σιωπή που είχε απλωθεί στο εργαστήριο, το σστραααπ των κλωστών που κόβονταν.

Αυτή η σκηνή, στις σελίδες 55-56, είναι αυτή που με άγγιξε περισσότερο. Καθώς τη διάβαζα ένιωσα πως αυτό το παιδί είχε τόση δύναμη μέσα του και ο συγγραφέας, Φραντσέσκο Ντ'Αντάμο, μέσα από αυτή τη γεμάτη ένταση σκηνή καταφέρνει να μας περάσει την αίσθηση του Ικμπάλ σε εκείνη τη στιγμή. Ο Ικμπάλ έχει φτιάξει με τόσο κόπο ένα εξαιρετικό έργο χαλιού, το οποίο θα αγόραζαν οι ξένοι που θα κατέφθαναν τις επόμενες μέρες. Κι όμως, καταστρέφει το χαλί ως ένδειξη διαμαρτυρίας. Δείχνει ξεκάθαρα πως δεν δέχεται να είναι σκλάβος που πληγώνει καθημερινά τα χέρια του, είναι αλυσοδεμένος στον αργαλειό του, μόνο και μόνο για να ικανοποιηθεί το αφεντικό του και να καλοπληρωθεί από τους ξένους πελάτες. Δείχνει στον Χουσεϊν πως είναι ελεύθερος και ανεξάρτητος και είναι διατεθειμένος να μείνει στον τάφο για πέντε μέρες προκειμένου να δείξει πως έχει την ελευθερία του και πως αψηφά το αφεντικό του.

Ο Ικμπάλ φοβόταν. Όπως όλοι μας εκείνη τη στιγμή.

Και όμως το έκανε...

Ήξερε τι θα ακολουθούσε. Γνώριζε πως θα εξόργιζε το αφεντικό και θα ακολουθούσε σκληρή τιμωρία. Όμως, δεν δίστασε στιγμή! Κοίταξε όλους τους φίλους του σαν να τους έλεγε: «Δεν ανήκουμε σε κανέναν! Είμαστε ελεύθεροι...» και έσκισε το χαλί. Όσο και να φοβόταν, όσο εκπληκτικό κι αν ήταν το έργο του, η ελευθερία του ήταν πάνω απ' όλα!

